

РОЗДІЛ 1

Ембер Петтерсон стомилася бути невидимкою. Вона приходить у цей тренажерний зал щодня ось уже три місяці — три довгих місяці вимушеного споглядання жіночок, у яких немає іншої роботи, окрім як пітніти над тим, що вони цінують найбільше. Ці панянки такі зациклені на собі, що не помічають нічого довкола; вона готова закластися на свій останній долар, що жодна з них не впізнає її на вулиці, хоч Ембер кожного божого дня крутить педалі в кількох метрах від них. Вона для цих жіночок як предмет інтер'єру — щось неважливе, не варте уваги. Та їй було байдуже на кожнісіньку з них. Сюди, саме на цей тренажер, рівно о восьмій Ембер приходить з однієї-єдиної причини.

Їй до смерті остогиділа ця рутинна: день у день надриватися в залі в очікуванні ідеального моменту. Краєм ока вона помітила, що на тренажер поруч із нею стали вже знайомі золоті *Nike*. Ембер розправила плечі і вдала страшенну зацікавленість журналом, який спеціально поклала на підставку свого тренувального апарата. Вона повернулася і сором'язливо усміхнулася витонченій білявці, отримавши у відповідь ввічливий кивок. Ембер потягнулася по пляшку з водою, навмисно поставила ногу на край тренажера й, послизнувшись, звалила свій журнал, який приземлився під педаль орбітрека сусідки.

— Ой лишенько, вибач, будь ласка, — сказала вона, зашарівшись.

Перш ніж вона встигла злізти з тренажера, жінка припинила крутити педалі й нахилилася підняти журнал. Ембер побачила, як вона зосереджено звела брови.

— Ти читаєш цей журнал? — запитала жінка, простягаючи його Ембер.

— Так, він видається Фондом дослідження муковісцидозу¹. Виходить двічі на рік. Ти знаєш цей журнал?

— Так. Ти працюєш у медичній галузі? — поцікавилася вона.

Ембер опустила очі, а потім знову підвела їх на жінку.

— Ні. У моєї молодшої сестри був муковісцидоз. — Вона дозволила словам повиснути між ними.

— Перепрошую, це було грубо з мого боку. Це геть не моя справа, — сказала жінка й знову стала на орбітрек.

Ембер похитала головою:

— Ні, все добре. У тебе є хтось із муковісцидозом?

Жінка глянула на Ембер повними болю очима.

— Моя сестра. Я втратила її двадцять років тому.

— Мені дуже шкода. Скільки їй було?

— Всього шістнадцять. Я була на два роки старшою.

— Шарлін було лише чотирнадцять.

Скинувши швидкість, Ембер витерла очі тильним боком долоні. Потрібна неабияка акторська майстерність, щоб заплакати через сестру, якої ніколи не існувало. Ті три сестри, які в неї є, живі-здорові, хоч вона і не говорила з ними вже два роки.

Жінка на тренажері раптово зупинилася.

— Усе гаразд? — запитала вона.

Ембер шморгнула носом і знизала плечима.

— Стільки часу минуло, а мені досі болить.

Жінка довго не зводила очей з Ембер, ніби намагалася щось вирішити, а потім простягнула їй руку.

— Мене звати Дафні Перріш. Як щодо піти потеревенити за чашкою кави?

— Ти впевнена? Не хочу заважати твоїм заняттям.

Дафні кивнула.

— Упевнена, я б дуже хотіла з тобою поговорити.

Ембер вичавила із себе якомога правдоподібнішу вдячну усмішку й зійшла з тренажера.

— Чудова ідея. — Потиснувши простягнуту руку, вона промовила: — Я Ембер Петтерсон, приємно познайомитися.

Того самого вечора Ембер лежала у ванні з бульбашками, цмулячи келих мерло й розглядаючи фото в журналі *Entrepreneur*. Усміхнувшись, вона відклала його, заплющила очі й сперла голову на край ванни, дуже задоволена тим, як усе сьогодні склалося. Вона була готова до того, що перший етап плану затягнеться значно на довше, але Дафні все спростила. Трохи потеревенивши ні про що за кавою, вони перейшли до теми, яка привернула увагу Дафні.

— Той, хто не мав справи з муковісцидозом, ніколи цього по-справжньому не зрозуміє, — із пристрасстю в блакитних очах говорила Дафні. — Джулі анітрохи не була для мене тягарем, але друзі в старшій школі постійно перекопували мене залишати її вдома й не брати гуляти з нами. Вони не усвідомлювали, що я ніколи не знала, коли вона знову потрапить у лікарню і чи вийде з неї взагалі. Кожна мить із нею була безцінною.

Ембер нахилилася і вдала зацікавленість словами Дафні, хоч сама тим часом намагалася вгадати вартість діамантових сережок жінки, її браслета й величезного діаманта на засмаглій руці з ідеальним манікюром. На її

¹ Муковісцидоз (також кістозний фіброз) — генетичне автоімунне захворювання, що призводить до порушення секретії ендокринних залоз і роботи життєво важливих органів. Переважно вражає дихальну й травну системи. — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.

худорлявому тілі прикрас тисяч на сто доларів, а вона все скиглить про своє сумне дитинство. Ембер стримала позижання і натягнуто всміхнулася Дафні.

— Розумію тебе. Я пропускала школу, щоб посидіти із сестрою, адже мамі треба було працювати. Вона мало роботу не втратила через те, що так часто відпрошувалася, а ми аж ніяк не могли дозволити собі втратити медичне страхування.

Вона тішилася тим, як легко брехня злітає з її язика.

— О, це жакливо, — вигукнула Дафні. — Це одна з причин, чому я заснувала свій фонд. Ми надаємо фінансову підтримку родинам, яким не по кишені медичні послуги. Ми від початку вважали це великою частиною місії «Усмішки Джулі».

Ембер прикинулася шокованою.

— «Усмішка Джулі» — це твій фонд? Це та сама Джулі? Я все знаю про «Усмішку Джулі», вже не один рік читаю про все, що ви робите. Я в захваті.

Дафні кивнула:

— Я заснувала його одразу після університету. Мій чоловік був моїм першим благодійником. — Вони усміхнулася, ніби трохи знічено. — Саме так ми й познайомилися.

— Ви ж зараз готуетесь до великого збору коштів, чи не так?

— Так, готуємося. Він відбудеться вже за кілька місяців, а в нас досі купа роботи. А ти... Ой, не зважай.

— Ні-ні, договорюю, — наполягла Ембер.

— Ну, я хотіла спитати, чи не бажаєш ти нам допомогти. Добре було б мати поруч того, хто розуміє...

— Я з радістю допоможу, — перебила її Ембер. — Грошей у мене небагато, але я точно можу пожертвувати вам свій час. Ви робите дуже важливу справу. Коли я думаю про те, скільки добра ви... — Вона закусила губу і швидко закліпала очима, щоб стримати сльози.

Дафні усміхнулася.

— Чудово. — Вона дістала візитівку зі своїм ім'ям й адресою. — Тримай. Комітет збирається в мене вдома в четвер о 10:00. Зможеш приєднатися?

Ембер подарувала їй широку усмішку, намагаючись показати, що допомога хворим — це її пріоритет.

— Не пропущу нізащо у світі.

РОЗДІЛ 2

Ритмічне погойдування недільного потяга з Бішопс-Гарбора до Нью-Йорка заколисувало Ембер, даруючи перепочинок від виснажливої напруги робочого тижня. Вона сиділа біля вікна, відкинувши голову на сидіння, і час від часу розплющувала очі на краєвиди, що неслися за вікном. Вона згадала свою першу подорож потягом, коли їй було сім. Тоді в Міссурі був липень, найгарячіший і найвологіший місяць літа, а кондиціонер у потягу працював із перебоями. У її пам'яті виринув образ мами, яка сиділа перед нею в чорній сукні з довгими рукавами, незворушна, із прямою спиною, соромливо зведеними колінами й без натяку на усмішку. Її волосся було зібране у звичну для неї гульку на потилиці, а у вухах красувалася пара сережок із невеликими перлинами, які вона надівала за особливих нагод. Що ж, подумала Ембер, похорон мами її мами може вважатися особливою нагодою.

Коли вони зійшли на брудному вокзалі у Ворренсбурзі, атмосфера була ще більш задушливою, ніж у потягу. Дядько Френк, мамин брат, вже чекав на них, і всі вони запахалися в незручний побитий синій пікап. Найбільше з тієї поїздки їй запам'яталися запах — поєднання поту, пилу й вологості — і потріскана шкіра сидіння, яка впивалася їй у шкіру. Вони проїжджали безкрайні поля кукурудзи й невеличкі ферми з похилими дерев'яними будинками

й захарашеними подвір'ями, на яких тут і там були заіржавілі інструменти, старі машини на підпорах, колеса без ободів і поламани металеві корита. Це була ще більш депресивна місцина, ніж та, де жили вони, й Ембер шкодувала, що її не залишили вдома, як її сестер. Мама сказала, що вони надто малі для похорону, а от Ембер вже достатньо доросла, щоб віддати шану бабусі. Більшість спогадів про перебування там вона закинула в дальній закуток своєї пам'яті, проте приголомшливу вбогість усього, що її там оточувало, Ембер забути не могла. Пошарпана вітальня в коричневих й іржаво-жовтих відтінках і дідусь із колючою на вигляд бородою, який сидів у відкидному кріслі, суворий і насуплений, у розтягнутій майці й заляпаних штанах кольору хакі. Вона зрозуміла, звідки взяли ся безраднісний характер і бідність уяви її матері. Саме тоді, у тому ніжному віці, в Ембер вперше з'явилася мрія про щось інше, краще.

Розплющивши очі через чоловіка навпроти, який встав і зачепив її валізою, Ембер побачила, що вони прибули на Центральний вокзал. Вона швидко схопила свою сумочку й жакет і рушила в потік пасажирів, які теж виходили з вагонів. Їй ніколи не набридало йти від перонів до розкішної головної будівлі — куди там тій дірі в забитій глушині, в якій Ембер побувала в дитинстві. Вона неспішно йшла повз яскраві вітрини магазинів, що були таким собі аперитивом перед основною стравою, яка чекала її за дверима вокзалу: всіма тими чарівними місцями й звуками великого міста. Вийшовши з будівлі, жінка пройшла кілька кварталів Сорок другою вулицею до П'ятої авеню. Це щомісячне паломництво стало для неї таким звичним, що вона могла б пройти цей шлях із зав'язаними очима.

Її перша зупинка — це завжди головна читальна зала Нью-Йоркської громадської бібліотеки. Ембер сідає за один із довгих столів, з високих вікон на неї падають

сонячні промені, а вона насолоджується прекрасними фресками на стелі. Сьогодні її особливо тішили книжки, що примостилися на полицях вздовж стін. Вони нагадували, що їй доступні всі знання, які жінка тільки захоче здобути. Саме тут вона знайде геть усе, що допоможе сформуванню її плани. Ембер посиділа там тихо й незворушно хвилин зо двадцять, доки не настав час повертатися на вулицю і йти далі П'ятою авеню.

Вона повільно, але цілеспрямовано походжала повз люксові магазини, яких тут — хоч греблю гати. *Versace, Fendi, Armani, Louis Vuitton, Harry Winston, Tiffany & Co., Gucci, Prada, Cartier* — розкішні бутики найпрестижніших і найдорожчих брендів у світі змінювали один одного. Вона була в кожному з них, вдихала запах новенької шкіри й аромати екзотичних парфумів, втирала в шкіру оксамитові бальзами й непристойно дорогі креми, які чекали на відвідувачів у привабливих тестерах.

Вона пройшла *Dior* і *Chanel* і зупинилася, щоб помилуватися витонченою сіро-чорною сукнею, яка огортала стан манекена у вітрині. Її заворожила ця сукня: Ембер уявила, як із високою зачіскою та ідеальним макіяжем заходить у ній разом із чоловіком у бальну залу, а всі жінки навколо зеленіють від заздрощів. Вона продовжила прямувати на північ, доки не дійшла до універмагу «Бергдорф Гудман» і культового готелю «Плаза». Їй страшенно кортіло піднятися сходами із червоним килимом і зайти у величний хол, але вже було далеко по першій дня і вона зголодніла. Обід жінка взяла із собою з дому, бо аж ніяк не могла собі дозволити витратити важкозароблені гроші і на музей, і на обід на Мангеттені. Ембер перетнула П'ятдесят восьму вулицю і зайшла в Центральний парк, де сіла на лавку обличчям до гамірної вулиці й дістала із сумки яблуко й пакетик із горішками й родзинками. Вона їла повільно, спостерігаючи за людьми, які кудись поспішали, і всоте тішилась